

Indexeren kinder- en partneralimentatie:

Wanneer voor de eerste keer?

Koert Boshouwers¹

Kinderalimentatie en partneralimentatie zijn, behalve als indexering is uitgesloten, aan inflatiecorrectie onderhevig. In art. 1:402a lid 1 BW is bepaald dat de bij rechterlijke uitspraak of bij overeenkomst vastgestelde bijdragen voor levensonderhoud jaarlijks worden geïndexeerd met een door de Minister van Veiligheid en Justitie vast te stellen percentage. Dit percentage wordt meestal in oktober of november bekendgemaakt.

Als in een echtscheidingsconvenant een afspraak over indexering wordt gemaakt, wordt meestal ook bepaald wanneer de alimentatiebijdrage voor de eerste keer

wordt geïndexeerd. Vaak zal dit 1 januari van het jaar zijn dat volgt op het jaar van ondertekening. Als een convenant in een van de laatste maanden van een jaar wordt getekend, willen partijen nog wel eens afspreken dat de bijdragen twee jaar later voor het eerst worden geïndexeerd. Een wijziging kort nadat de afspraak is gaan gelden vinden zij dan te veel van het goede.

Maar hoe zit dit als de rechter de kinder- of partneralimentatie vaststelt? Een voorbeeld om dit te verduidelijken: In augustus 2011 dient een ouder een verzoek in tot wijziging van de kinderalimentatie tot 200 euro per kind per maand met ingang van 1 juli 2011 in. De mondelinge behandeling van het verzoek vindt in november 2011 plaats en de uitspraak volgt op 9 januari 2012. Bij toewijzing van

het verzoek moet de alimentatieplichtige over de laatste zes maanden van 2011 maandelijks 200 euro voldoen. Wat moet hij in 2012 betalen, nu de alimentatie per 1 januari 2012 met 1,3% is geïndexeerd? Het antwoord is: ook 200 per maand, omdat indexering is verschuldigd vanaf 1 januari volgend op het jaar waarin de alimentatie bij rechterlijke uitspraak (of overeenkomst) is vastgesteld (art. 1:402a lid 2 BW) – in het voorbeeld pas vanaf januari 2013.

Om te bewerkstelligen dat de bij verzoekschrift verzochte onderhoudsbijdrage al met ingang van 1 januari van het erop volgende jaar wordt geïndexeerd, moet dit de rechter expliciet worden verzocht. Zonder goede onderbouwing loopt men het risico dat het verzoek wordt afgewezen.

¹ Advocaat bij AKD in Eindhoven en tevens redactielid van dit blad.

RvS als bestuursrechter

Naschrift: reactie Biesart wetenschapper onwaardig

Roland Mans¹

Mevr. mr. M.C.I.H. Biesart pakte haar pen en doopte die in gif toen ze haar reactie op mijn opinie inzake de objectieve onpartijdigheid van de ABRvS schreef (zie 'Aanval Mans op RvS beneden peil', in *Advocatenblad* 2012-1, p. 17; dat was een reactie op: Roland Mans, 'Munitie tegen RvS als bestuursrechter', in *Advocatenblad* 2011-17, p. 37). Van een universitaire hoofddocent had ik wat meer academische distantie verwacht. Het is ook helemaal geen nieuw standpunt om het bestuursrecht uit de Raad van State te halen. Ik borduur voort op de *communis opinio* die vele bekwame juristen aan het einde van de vorige eeuw huldigden en van wie enkelen zelf Staatsraden zijn (geweest). Mijn

pleidooi komt namelijk neer op voltooiing van de derde fase van de herziening van de rechterlijke organisatie. Helaas is die herziening nooit gerealiseerd, maar eind vorig jaar nam een meerderheid van de Tweede Kamer een motie aan om het bestuursrecht uit de Raad van State te halen.

In mijn opinie heb ik het niet over politici en ambtsdragers in het algemeen. Natuurlijk kan aan hen geen beroepsverbod worden opgelegd. Ik heb het over politici en ambtsdragers die zelf bestuursorganen zijn geweest of daarvan deel hebben uitgemaakt. Is het gelukkig dat zij lid kunnen worden van een college dat zich buigt over besluiten die zij zelf hebben genomen? Kunnen zij niet beter eerst een tijdje wat anders gaan doen?

In de casus die ik schetste vond mijn client van niet – is hij nou paranoïde en zijn advocaat ook? Nee, want hij noch ik beschuldigen de ABRvS en haar staatsraden van partijdigheid of beïnvloeding. Het gaat om *de schijn* daarvan die moet worden vermeden. Het is zonde als gerechtelijke oordelen, of die nu terecht of onterecht zijn, in twijfel worden getrokken door de justitiabelen, omdat zij bedenkingen hebben bij de onpartijdigheid van de rechters. Biesart moet worden toegegeven dat ik

had moeten wijzen op de voorziening van art. 42 lid 4 RvS. Maar deze bepaling verhindert niet dat tien staatsraden zowel wetgevingsadviseurs van de regering zijn en tegelijkertijd besluiten van diezelfde regering moeten toetsen. Weliswaar kan zo een bijzondere staatsraad niet adviseren en rechtspreken over dezelfde wetten maar het verhindert niet dat veel justitiabelen vinden dat die twee petten één en dezelfde persoon niet passen.

Advocaat van de duivel spelende – als professioneel raadsman is het mijn plicht alle mogelijke tegenargumenten in kaart te brengen, een plicht die rechtswetenschappers soms niet onderkennen – vraag ik mij zelf af of ik, mede namens mijn cliënt, wel een terecht punt maak. Als dat volgens Straatsburg niet zo blijkt te zijn, leg ik mij daar bij neer. Tot die tijd voel ik mij door velen gesteund in mijn pleidooi om alle hoge bestuursrechtelijke colleges onderdeel te maken van de reguliere rechterlijke macht. Dat pleidooi is niet gericht tegen de vele goede mensen die daar werken – laat hen vooral meeverhuizen. Het pleidooi heeft tot doel een eind te maken aan een situatie die niet strookt met algemeen aanvaarde beginselen over de inrichting van de rechterlijke macht in een rechtsstaat.

¹ Advocaat te Leiden

Opinie